

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: **Mgr. M. Š.**, bytem [adresa],
adresa pro doručování: [adresa],
zastoupen advokátkou Mgr. Miluší Pospíšilovou, se sídlem Paprsková
1340/10, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j.: MSP-388/2015-OT-OSV/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5 (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 11. 5. 2015, č. j.: 62 Si 331/2015-5, podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), jímž povinný subjekt částečně odmítl žádost žalobce o informace ze dne 4. 5. 2015, a to v části, v níž se žalobce dotazoval, „*na jakém úseku Obvodního soudu pro Prahu 5 a od kdy do kdy, vykonávala přípravnou službu tehdejší čekatelka Mgr. S. S.*“ (dále též „předmětná žádost“). Zbytek požadovaných informací

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v žádosti ze dne 4. 5. 2015 týkajících se jiné osoby povinný subjekt žalobci poskytl samostatným sdělením ze dne 11. 5. 2015, č. j.: 62 Si 331/2015.

2. Povinný subjekt v odůvodnění o odmítnutí žádosti s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím uvedl, že požadovanými informacemi nedisponuje, resp. že požadovaná informace u Obvodního soudu pro Prahu 5 neexistuje, neboť Mgr. S. S. je již několik let soudkyní Městského soudu v Praze. Městský soud v Praze přitom neposkytl povinnému subjektu podklady z osobního spisu této soudkyně. K tomu povinný subjekt dodal, že obdobnou žádost žalobce týkající se informací o Mgr. S. S. již jednou odmítl rozhodnutím ze dne 13. 1. 2015, č. j.: 62 Si 650/2014-7, a odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl jiným rozhodnutím, a sice rozhodnutím ze dne 15. 4. 2015, č. j. MSP-137/2015-OT-OSV/2.
3. Žalobce podal proti odmítnutí předmětné žádosti odvolání. Žalovaný se s rozhodnutím povinného subjektu v plném rozsahu ztotožnil. K odvolacím námitkám ohledně procesních vad sice připustil, že povinný subjekt opomněl na svém rozhodnutí vyznačit den vypravení rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“; ve znění relevantním pro tuto věc, tj. do 28. 7. 2016 – poznámka soudu), avšak s ohledem na to, že účinné znění zákona o svobodném přístupu k informacím s tímto datem nespojuje další procesní lhůty, nemělo opomenutí povinného subjektu vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Další procesní námitku žalobce, že výroková část rozhodnutí neobsahovala hmotněprávní ustanovení, nepovažoval žalovaný za významnou, neboť bylo rozhodnutí povinného subjektu založeno na důvodu, že povinný subjekt požadovanou informaci nedisponoval, tedy na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud jde o námitku, že k odmítnutí žádosti stran Mgr. S. S. došlo bez zákonného důvodu, žalovaný s odkazem na rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2008, čj. 2 As 71/2007-56, konstatoval, že poskytnutí informace lze odmítnout též z důvodů faktických, jejichž typickým příkladem bude situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný též uvedl, že právo žalobce na informace není dotčeno, neboť mu nic nebrání obrátit se s obdobnou žádostí právě na Městský soud v Praze.

II. Žaloba

4. Předně soud uvádí, že se žalobní námitky téměř doslovně shodují s dříve uplatněnými námitkami odvolacími.
5. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítl rozpor napadeného rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, protože chybí datum, kdy bylo rozhodnutí vypraveno, přitom je zjevné, že rozhodnutí povinného subjektu je ze dne 11. 5. 2015, ale dle poštovního razítka bylo předáno k poštovní přepravě až 12. 5. 2015, a stejně tak rozhodnutí žalovaného je ze dne 27. 7. 2015, ale k poštovní přepravě bylo dle poštovního razítka předáno až 28. 5. 2015.
6. Ve *druhém žalobním bodu* namítl, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 16 odst. 2 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť odvolání nebylo předloženo nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů, ani nebyla dodržena lhůta k rozhodnutí o odvolání. Žalobce si je sice vědom, že všechny tyto vady samy o sobě nemohou vést ke zrušení napadených rozhodnutí, ovšem zdůraznil, že tímto nezákonným způsobem postupují oba správní orgány opakovaně a soustavně, a tím vyjadřují svůj vztah k dodržování zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

7. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce namítl rozpor rozhodnutí povinného subjektu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje žádné konkrétní ustanovení hmotného práva, které by zakládalo hmotněprávní důvod k odmítnutí žádosti.
8. Ve *čtvrtém žalobním bodu* žalobce napadl správnost věcného posouzení žádosti o informace. S odkazem na článek 17 Listiny základních práv a svobod a článek 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tvrdil, že nebyly dány podmínky pro odmítnutí žádosti. Žalobce se neztotožnil s odůvodněním povinného subjektu, že neměl požadovanou informaci k dispozici, resp. že taková informace u něj neexistovala. Zdůraznil, že v žádosti ze dne 4. 5. 2015 nežádal o informace vztahující se k současnosti, ale k době, kdy Mgr. S. S. vykonávala úřední činnost právě u Obvodního soudu pro Prahu 5. Takovou informaci měl mít povinný subjekt k dispozici, protože se vztahuje k jeho působnosti; jinak by měl povinný subjekt povinnost žádost odložit tak, jak mu ukládá § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Proto žalobce považoval zdůvodnění správních orgánů za ryze účelové, tendenční a představující výsměch vůči žadateli o informace.
9. Žalobce rovněž uvedl, že postupoval v souladu s doporučením žalovaného uvedeným v závěru jeho rozhodnutí a podal stejnou žádost o informace též k Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze však rozhodnutím ze dne 19. 5. 2015 jeho žádost odmítl, proto proti němu podal žalobce odvolání. Žalovaný však o odvolání dosud nerozhodl. Tedy ani postup doporučený žalovaným v napadeném rozhodnutí nevedl k získání požadované informace.
10. Dále žalobce citoval judikaturu Ústavního soudu týkající se ústavně konformní kritiky veřejných záležitostí vykonávaných veřejně působícími osobami, tj. i soudci. Profesní kariéru veřejně činných osob, jakož i jejich profesní minulost, považuje žalobce za zcela legitimní otázku. V závěrečné části žaloby žalobce v celku rozsáhle vysvětlil důvody podání žádosti o informace ve vztahu k tam uvedeným třem bývalým justičním čekatelkám, včetně Mgr. S. S., a vyjádřil pochybnost o správném fungování soudnictví v ČR.
11. V doplnění žaloby ze dne 7. 12. 2015 podal žalobce návrh na přikázání věci jinému soudu, který zamítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 3. 2. 2016, čj. Nad 330/2015-41. Současně předložil soudu rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2015, kterým byla odmítnuta žádost o informace ze dne 5. 5. 2015 podaná „na doporučení“ žalovaného v napadeném rozhodnutí. Zopakoval, že o jeho odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný dosud nerozhodl.
12. Žalobce z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí povinného subjektu a nařídil povinnému subjektu požadované informace poskytnout.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podpůrně odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 2 As 71/2007, podle kterého lze žádost o poskytnutí informací odmítnout i na základě faktických důvodů, což se stalo i v posuzovaném případě, a dále na § 89 odst. 2 správního řádu, podle kterého se v odvolacím řízení nepřihlíží k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jejich správnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

14. Dále žalovaný upozornil, že nemalá část žalobní argumentace nemá vztah k napadenému rozhodnutí, neboť se týká jiné žalobcovy žádosti o informace adresované Městskému soudu v Praze.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

16. K žádosti žalobce soud ve věci nařídil jednání. Zástupci účastníků při něm setrvali na svých stanoviscích. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť jsou součástí spisového materiálu, který si soud od žalovaného vyžádal a z něhož při přezkumu zákonnosti žalovaného rozhodnutí vychází (správní spis ve věci předmětné žádosti) či jsou pro posouzení právní otázky nadbytečné (spisy povinného subjektu a Městského soudu v Praze včetně rozhodnutí o jiných žádostech).

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.).
18. Soud současně připomíná, že v dané věci byl oprávněn se zabývat pouze námitkami ve vztahu k předmětné žádosti o informace ze dne 4. 5. 2015 k Obvodnímu soudu pro Prahu 5, nikoliv ve vztahu k jiné žádosti ze dne 5. 5. 2015 k Městskému soudu v Praze. Rozhodnutí, příp. postup správních orgánů ve vztahu k posléze podané žádosti totiž měl žalobce možnost napadnout samostatnou žalobou, což ostatně také učinil a podal žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle § 79 a násl. s. ř. s. Řízení o zmíněné žalobě, které soud evidoval pod sp. zn. 8 A 225/2015, bylo zastaveno na základě zpětvzetí žaloby žalobcem z důvodu ukončení nečinnosti žalovaného, který vydal rozhodnutí o odvolání dne 18. 2. 2016 a napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil. Z tohoto důvodu se soud nezabýval a ani nemohl zabývat námitkami týkajícími se žádosti o poskytnutí informací ze dne 5. 5. 2015 adresované Městskému soudu v Praze, ani postupem žalovaného při projednávání odvolání žalobce v tamní věci.
19. Soud dále nad rámec nezbytně nutného konstatuje, že tvrzení žalobce o shodnosti obou podaných žádostí o informace, jakož i tvrzení, že žádost k Městskému soudu v Praze podal na „doporučení“ žalovaného učiněné v napadeném rozhodnutí, je nepravdivé, resp. nepřesné. Jak je totiž zjevné z předloženého spisového materiálu - v žádosti o informace určené Městskému soudu v Praze žalobce žádal o poskytnutí následující informace, *„jakou přesnou úřední činností – jakými úředními úkony a v jakých typech řízení (na jakém úseku) byla pověřena bývalá justiční čekatelka (a nynější soudkyně Městského soudu v Praze) Mgr. [S. S.] v době, kdy vykonávala přípravnou službu jako justiční čekatelka u Obvodního soudu pro Prahu 5, a to v období od 1. 1. 1997 do 31. 12. 1997.“*, kdežto v žádosti o informace, která je předmětem tohoto řízení se žalobce dotazoval *„na jakém úseku Obvodního soudu pro Prahu 5 a od kdy do kdy, vykonávala přípravnou službu tehdejší čekatelka Mgr. [S. S.]“*. Z porovnání takto formulovaných žádostí je evidentní, že žádosti nejsou stejné a směřují k získání jiné informace.
20. Z právě citovaných formulací žádostí jasně vyplývá, že zatímco v nyní projednávané věci je podkladem žádost o výčet agend, v nichž působila Mg. S. S., a časové určení jejího působení v přípravné službě čekatelky u Obvodního soudu pro Prahu 5, v žádosti adresované

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Městskému soudu v Praze se žalobce již na časové určení její přípravné služby vůbec neptal a kromě informací o konkrétních agendách se snažil získat informace i o jednotlivých konkrétních úkonech, které Mgr. S. S. v rámci daných agend učinila v průběhu nyní již v žádosti přesně vymezeného časového úseku její čekatelské praxe u Obvodního soudu pro Prahu 5. Z předloženého spisu, jakož i ze samotných žalobních tvrzení žalobce, je rovněž zjevné, že žalobce podal žádost o informace adresovanou Městskému soudu v Praze již 5. 5. 2015, tedy již den poté, co podal žádost o informace v nyní projednávané věci, přičemž soud znovu opakuje, že tyto žádosti nebyly obsahově shodné. Z logiky věci tak nemůže být pravdivé žalobcovy tvrzení, že žádost o informace k Městskému soudu v Praze podal na „doporučení“ žalovaného, který žalobce na využití této možnosti upozornil až v napadeném rozhodnutí ze dne 27. 7. 2015.

21. Soud o věci uvažil takto:
22. Žaloba není důvodná.
23. Soud ze správního spisu a při ústním jednání ověřil účastníky řízení tvrzený skutkový stav.
24. Při posuzování věci soud vyšel z následující právní úpravy.
25. Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*
26. Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*
27. Na způsob vedení a pohyb osobních spisů soudců, resp. jiných zaměstnanců soudů, soudy a dalšími institucemi (legislativní zkratkou instrukce označenými jako „zaměstnavateli“), se vztahuje instrukce ministerstva spravedlnosti č. 46/98-pers, kterou se stanoví způsob vedení osobního spisu, jeho obsah, podmínky jeho pohybu a ochrana osobních údajů v něm obsažených (dále jen „instrukce“) – viz § 1 instrukce.
28. Podle § 2 instrukce *zaměstnavatel vede o každém zaměstnanci osobní spisy, který je základním dokumentem, na jehož základě zaměstnavatel rozhoduje o nárocích, právech a povinnostech zaměstnance vyplývajících z pracovněprávního vztahu.*
29. Podle § 5 odst. 1 instrukce *osobní spisy jsou uloženy v organizačním útvaru, nebo u zaměstnance pověřeného vyřizováním personální agendy zaměstnavatele. Podle odst. 3 věty první téhož ustanovení osobní spis je zaměstnavatel povinen řádně vést po celou dobu trvání pracovněprávního vztahu zaměstnance.*
30. Podle § 5 odst. 4 instrukce *vznikne-li po skončení pracovněprávního vztahu zaměstnanci následující pracovněprávní vztah k jinému zaměstnavateli, postoupí mu původní zaměstnavatel na jeho písemnou žádost osobní spis zaměstnance. Postoupený osobní spis se stává součástí nově založeného osobního spisu zaměstnance. Povinnost podle odstavce 3 přechází na nového zaměstnavatele.*
31. Podle § 7 odst. 1 instrukce *s výjimkou postoupení osobního spisu podle § 5 odst. 4 poskytne zaměstnavatel osobní spis pouze personálnímu odboru Ministerstva spravedlnosti na jeho žádost. Podle odstavce 2 téhož ustanovení vyžádaný osobní spis nebo osobní spis postupovaný podle § 5 odst. 4 je zaměstnavatel povinen zaslat oprávněnému subjektu způsobem v maximální míře zamezujícím možnosti získání informací o jeho obsahu neoprávněnými osobami, jeho ztráty, zničení nebo poškození.*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

32. Ustanovení § 8 upravuje povinnost důsledné ochrany osobních údajů o zaměstnanci v osobním spisu.
33. Ustanovení § 9 instrukce pak stanoví výčet osob v rámci zaměstnavatele, které jsou oprávněny nahlížet do osobních spisů, avšak pouze pro potřeby plnění pracovních úkolů.
34. Z ustálené judikatury soudů ve správním soudnictví pak plynou tyto závěry: „*Informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu, a to zpravidla již v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu (§ 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).*“ (viz rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2011, čj. 6 As 33/2011-83). *Skutečnost, že povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje, je bez dalšího objektivním důvodem znemožňujícím vyhovění žádosti o poskytnutí takové informace (§ 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).*“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2014, čj. 9 A 65/2013-49). „*Odmítnout žádost o informace s tím, že by bylo nutné vytvořit nové informace (§ 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) lze pouze v případě, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011-67, č. 2635/2012 Sb. NSS).
35. S ohledem na shora uvedené lze shrnout, že osobní spis konkrétního zaměstnance soudu či soudce je veden právě tím zaměstnavatelem, u něhož tato osoba aktuálně působí a původní zaměstnavatelé nemají povinnost informace z osobního spisu konkrétního zaměstnance dále shromažďovat nebo uchovávat. Přestože z předloženého spisu není zřejmé konkrétní datum, kdy se Mgr. S. S. stala soudkyní Městského soudu v Praze, žádný z účastníků řízení nikdy nezpochybil, že v době podání žádosti žalobce o informace již několik let nepůsobila u povinného subjektu, ale u Městského soudu v Praze. V takovém případě byl tedy povinen vést osobní spis této soudkyně Městský soud v Praze jako součást vlastního nově založeného osobního spisu této soudkyně. Jestliže tedy povinný subjekt v této části žalobci jeho žádost odmítl s odůvodněním, že takovou informaci vůbec nemá, postupoval naprosto v souladu s výše citovanými předpisy a judikaturou správních soudů. Jak již soud uvedl, povinný subjekt ani nebyl povinen touto informací disponovat, přestože se vztahovala k jeho dřívější působnosti, neboť všechny personální informace, které měl, byl povinen předat dalšímu zaměstnavateli ve smyslu výše citované instrukce, kterou byl vázán.
36. Na to nemůže mít vliv ani skutečnost, že - jak vyplynulo z předloženého spisového materiálu i z tvrzení žalobce - povinný subjekt se otázkou poskytnutí informací o délce přípravné služby Mgr. S. S. zabýval již v minulosti k žádosti žalobce ze dne 29. 12. 2014, týkající se i dalších informací, a kdy ve vztahu k informacím ohledně Mgr. S. v odpovědi ze dne 12. 1. 2015, č. j.: 62 Si 650/2014, žalobci v rámci výkonu dobré správy sdělil, že „*období přípravné služby Mgr. [S.] sdělí dodatečně, jakmile obdrží podklady.*“ Toto sdělení bylo učiněno nad rámec zákonných povinností povinného subjektu ve snaze žalobci vyhovět. Jelikož se však povinnému subjektu nepodařilo požadované informace od Městského soudu v Praze získat, nebylo v silách povinného subjektu požadovanou informaci získat jiným legálním způsobem a z jeho pohledu by se tak jednalo o novou informaci ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.
37. Věcná žalobní námitka uplatněná jako *čtvrtý žalobní bod* je tak nedůvodná.
38. Pokud jde o námitky procesního charakteru, které žalobce namítl již v odvolání, soud uvádí následující:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

39. V *prvním žalobním bodu* žalobce tvrdil, že rozhodnutí povinného subjektu, ani rozhodnutí žalovaného nebyla opatřena slovy „vypraveno dne“ tak, jak to požaduje § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, přitom je zjevné, že obě rozhodnutí byla k poštovní přepravě předána až následující den po svém vyhotovení.
40. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu *vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*.
41. Žalovaný se k této otázce vyjádřil na čtvrté straně napadeného rozhodnutí ve druhém odstavci, kde s odkazem na judikaturu správních soudů uvedl, že „*důvodem tohoto opatření [požadavku na vyznačení dne vypravení – pozn. soudu] je dosažení jednoznačné určitelnosti dne vydání rozhodnutí, od něhož se dovozují další procesní lhůty stanovené právními předpisy, které s uplynutím takové lhůty spojují fikci vydání pozitivního nebo negativního rozhodnutí, popřípadě jsou-li pro vydání rozhodnutí zákonem stanovené prekluzivní lhůty. [...] ani jedna z těchto skutečností [se řízení o žádosti o informace] netýká, nezbyvá odvolacímu orgánu, než uzavřít, že toto opomenutí orgánu prvního stupně nemělo na zákonnost jeho rozhodnutí vliv.*“
42. Lze přisvědčit žalobci, že na rozhodnutí povinného subjektu, jakož ani na rozhodnutí žalovaného není vyznačen údaj, kdy bylo rozhodnutí vypraveno ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Takové procesní pochybení je však formální, a nemohlo samo o sobě ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedená procesní vada tak nezpůsobila nesoulad žalobou napadených rozhodnutí s hmotným právem ani jakkoli nezkrátila žalobce na jeho procesních právech, neboť je zřejmé a mezi účastníky ani nebylo sporu o tom, že obě uvedená rozhodnutí byla fakticky vypravena a žalobci řádně doručena, žalobce je tak měl k dispozici a ve vztahu k rozhodnutí povinného subjektu podal opravný prostředek včas. V důsledku takového drobného pochybení nebylo ohroženo nebo poškozeno žádné z veřejných subjektivních práv žalobce, kterým soud podle § 2 s.ř.s. poskytuje ochranu. Zrušení obou rozhodnutí pouze z tohoto důvodu by bylo krokem formalistickým a ne hospodárným, neboť by vedlo k prodloužení doby správního řízení o žádosti a v konečném důsledku by ani nemohlo přispět k zajištění ochrany žalobcových práv.
43. Z uvedených důvodů proto soud vyhodnotil i tuto námitku jako nedůvodnou.
44. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce tvrdil, že nebyla dodržena lhůta pro předání spisu odvolacímu orgánu, ani lhůta k rozhodnutí o odvolání dle § 16 odst. 2 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.
45. Speciálními ustanoveními zákona o svobodném přístupu k informacím vůči úpravě odvolacího řízení ve správním řádu jsou § 16 odst. 2 a 3, které stanoví kratší lhůty pro předložení odvolání nadřízenému orgánu a pro rozhodnutí nadřízeného orgánu o něm.
46. Podle § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím *povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání*.
47. Podle § 16 odst. 3 téhož zákona *nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit*.

48. Soud po ověření obsahu správního spisu na námitku nedodržení lhůty dle § 16 odst. 2 citovaného zákona povinným subjektem nevešel. Je tomu tak proto, že podle otisku podacího razítka bylo odvolání žalobce povinnému subjektu doručeno dne 29. 5. 2015 (pátek). Spis týkající se předmětné žádosti byl odvolacímu orgánu – žalovanému – předán dne 1. 6. 2015 (pondělí), tj. hned následující pracovní den. Námitka tak není důvodná.
49. Jinak tomu je, pokud jde o otázku dodržení lhůty k rozhodnutí o odvolání podle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť žalovaný několikanásobně překročil lhůtu 15 dnů k vydání rozhodnutí, když žalobou napadené rozhodnutí vydal až dne 27. 7. 2015. I toto procesní pochybení však nevedlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť, jak již zdejší soud v minulosti vyslovil, „[l]hůta pro vydání správního rozhodnutí, která je zakotvena v § 71 odst. 3 správního řádu z roku 2004, je lhůtou toliko pořádkovou. Samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem.“ (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, čj. 9 A 128/2010-33). Přestože se uvedené závěry týkají správního řádu, není důvodu posuzovat povahu lhůty k odvolání podle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím odlišně.
50. Navíc správní řád i soudní řád správní se situací, kdy rozhodnutí nebylo vydáno v zákonné lhůtě, výslovně počítá a pro tyto případy stanoví zvláštní prostředky ochrany, tj. zejména možnost domáhat se ochrany před nečinností podle § 80 vydáním opatření nadřízeným orgánem, resp. poté podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s., čehož si je ostatně žalobce prokazatelně vědom, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, např. z procesní obrany žalobce ve věci žaloby vedené pod sp. zn. 8 A 225/2015. V projednávané věci však ze spisového materiálu nevyplývá, a žalobce to ani netvrdí, že by žalobce v případě předmětné žádosti tyto prostředky nápravy využil. Závěru soudu ostatně přisvědčuje i odborná literatura, podle které „Je-li rozhodnutí o odvolání vydáno až po uplynutí zákonné patnáctidenní lhůty, není (jen) z tohoto důvodu rozhodnutím nezákonným a samozřejmě ani nicotným.“ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, § 16).
51. Ani tato námitka proto není opodstatněná.
52. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce namítl rozpor výrokové části rozhodnutí povinného subjektu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu pro absenci hmotněprávního ustanovení, na jehož základě předmětnou žádost povinný subjekt odmítl.
53. Podle § 68 odst. 2 správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*
54. Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*

55. Výroková část rozhodnutí obsahuje autoritativní řešení otázky, která byla předmětem řízení před správním orgánem. Výrok (enunciát) přiznává účastníku správního řízení určité právo, ukládá povinnost, popř. závazně deklaruje, zda tu (v jeho prospěch) určité právo či povinnost je, anebo není. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti je správním rozhodnutím, proto se na něj plně vztahují ustanovení správního řádu, zejména o náležitostech (obsahu) rozhodnutí (§ 68 správního řádu), jeho písemném vyhotovení (§ 69 správního řádu) a oznamování (doručování) rozhodnutí (§ 72 správního řádu).
56. Soud v obecné rovině přisvědčuje žalobci, že měl výrok rozhodnutí povinného subjektu obsahovat jak ustanovení procesní povahy, podle kterého správní orgán postupoval, tak právní ustanovení, podle kterého přiznal právo, uložil povinnost, anebo závazně rozhodl o tom, že právo či povinnost jsou nebo nejsou dány.
57. V daném případě však bylo nutno s ohledem na obsah předmětné žádosti, tj. k tomu, že se vztahovala i k osobě, která již u povinného subjektu nepůsobila, a ten proto nedisponoval jejím osobním spisem, rozlišovat mezi neexistující informací jako tzv. faktickým důvodem odmítnutí žádosti, tak jak jej vymezila konstantní judikatura správních soudů, a požadavkem na vytváření nových informací podle § 2 odst. 4. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí na čtvrté straně v odstavcích 3 a 4 touto otázkou přezkoumatelným a srozumitelným způsobem zabýval a uzavřel, že „je zřejmé, že odmítnuli orgán prvního stupně žadatelovu žádost [...], nestalo se tak na základě žádného hmotněprávního ustanovení InfZ ani jiného právního předpisu, ale z toho důvodu, že požadovanou informací reálně nedisponuje. Vzhledem k tomu, že tento závěr byl uveden v odůvodnění napadeného rozhodnutí spolu s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 InfZ, nezbyvá odvolacímu orgánu než uzavřít, že tato žadatelova námitka není relevantní.”
58. Jinými slovy je z odůvodnění obou rozhodnutí, na něž je třeba podle ustálené judikatury správních soudů hledět jako na jeden celek, zřejmé, že příslušná část informace nebyla poskytnuta právě proto, že ji povinný subjekt fakticky neměl, nebyl povinen mít a ani nebyl povinen (znovu) vytvořit (důvod podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím); ostatně to by bez informací z osobního spisu vedeného Městským soudem v Praze ani nebylo dost dobře možné. Jestliže hlavním důvodem odmítnutí části žádosti o poskytnutí informace žalobci byl faktický důvod spočívající v objektivní neexistenci informace u povinného subjektu, povinný subjekt nemohl ve výroku svého rozhodnutí odkázat na konkrétní ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť takové ustanovení tento zákon jednoduše neobsahuje a judikatura tento postup (za splnění dalších podmínek) aprobovala. V takových případech je požadavek uvedení ustanovení obsahujícího zákonný důvod neposkytnutí informací ve výroku rozhodnutí tedy prolomen. Ke stejnému názoru dospěla i doktrinální literatura: „Výjimkou z požadavku uvedení ustanovení obsahujícího zákonný důvod neposkytnutí informací je tzv. faktický důvod odmítnutí žádosti tak, jak jej vymezila judikatura (neexistující informace, opakovaná žádost o již poskytnuté informace a zneužití práva na informace).“ (viz JELÍNKOVÁ, J., TUHÁČEK, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Wolters Kluwer, 2017). Pokud povinný subjekt následně zahrnul do odůvodnění svého rozhodnutí rovněž odkaz na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, soud nemá pochybnosti o tom, že již nad rámec faktického důvodu neposkytnutí požadované informace měl tím v úmyslu upozornit na platnou právní normu, podle které nepodléhá povinnosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím ani případné trvání žalobce na požadavku na vytvoření nové informace povinným subjektem.

59. Nad rámec uvedeného soud považuje za potřebné upřesnit, že rozsudek NSS, na který odkázal žalovaný ve vyjádření k žalobě, sp. zn. 2 As 71/2007, se k otázce faktických důvodů odmítnutí žádosti o poskytnutí informace nevyjadřoval. V tamní věci NSS posuzoval jinou právní otázku, vztahující se k tehdy účinnému znění zákona o svobodném přístupu k informacím, které umožňovalo vydání tzv. fiktivního rozhodnutí o žádosti v případě, že nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě.

VI. Závěr a náklady řízení

60. Na základě shora uvedeného soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
61. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 12. září 2018

JUDr. Ivanka Havlíková
předsedkyně senátu